

ΤΑ ΠΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΥΗ

Τὴ μνηστήρια τῶν Παριθίων

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Γ.
Η ΒΑΡΚΑ

Τὸ νησί τοῦ Χαλαστή ἦταν πραγματικὸς παράδεισος τῆν ἡμέρα, κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, μὲ τὰ λογῆς λογῆς δέντρα του, τὰ γραφικὰ μονοπάτια του καὶ τὶς ἀμμουδιές του.

Ἐκεῖνο τὸ ἀπόγεμα, τὴν ἴδια ὥρα περίπου ποῦ ἡ γρηὰ Σεραφίνα παρελάμβανε τὴν Μαριάνη ἀπὸ τὴ φυλακὴ τοῦ Ἁγίου Λαζάρου, ὁ Νικόλας Γκαγιάρ κ' ἡ ἀδελφή του ἡ φριχτὴ Πλωσκὸς βρισκόταν στὴν ἀκρογιαλιά τοῦ νησιού, ὅπου ἦσαν δεμένες σὲ πασσάλους τρεῖς βάρκες. Ὁ Νικόλας, σκυμμένος μέσα σὲ μιὰ ἀπ' αὐτὲς δοκίμαζε ἀν τραφιόταν εὐκολὰ ἡ σαβίνα μὲ τὴν ὁποία εἶχε σκεπάσει τὴν τρύπα ποῦ εἶχε ἀνοίξει στὸ βάθος τῆς βάρκας γιὰ νὰ πνίξη τὴ δυστυχισμένη Κελαϊτίστρα.

Ἡ Πλωσκὸς πάλι, ὄρθια ἐπάνω σὲ μιὰ καρέκλα, ἔβλεπε στὴν ἀκρογιαλιά, κούταζε πέρα πρὸς τὴν ἀντικρινὴ ἀκτὴ, κατὰ τὴ διεύθυνσι ποῦ θάπαρναν ἡ κυρὰ Σεραφίνα κ' ἡ Μαριάνη γιὰ νὰ ῥοῦθουν στὸ νησί.

— Δὲν φαίνεται ψυχρὴ ζωντανή! εἶπε ἡ Πλωσκὸς στὸ Νικόλα, κατεβαίνοντας ἀπὸ τὴν καρέκλα της. Μοῦ φαίνεται πὼς τοῦ κόκου θὰ περιμένουμε καὶ σήμερα... Ἄν περῶσι μισὴ ὥρα καὶ δὲν φανῆ ἡ γρηὰ μὲ τὸ πιτσούνι της, τότε καλὰ θὰ κάνομε νὰ γυρίσομε πίσω... Ἡ δουλειὰ τοῦ Κοκκινόχηρ ποῦ φαίνεται καλύτερη... καὶ πρέπει νὰ κάνομε γρηγορὰ, γιὰ τὴ γρηὰ μεοίτρα τὸν διαμνικτῶν, ἡ κυρὰ Ματιέ, θὰ πάη στὶς πέντε νὰ τὸν σουναντήσῃ... Ἐμεῖς πρέπει νὰ μᾶστε ἐκεῖ νορίτερα...

— Καλὰ λές, ἀποκρίθηκε ὁ Νικόλας βγαίνοντας ἀπὸ τὴ βάρκα του. Ὁ διάβολος νὰ τὴν πάρη αὐτὴ τὴ γρηὰ στρίγγλα ποῦ μᾶς ἔχει καὶ τὴν περιμένουμε δυὸ μέρες τοῦ κόκου... Φοβᾶμαι μόνο μήπως δὲν καταφέρουμε τίποτε, γιὰ τὴ κυνηγάμε δυὸ δουλειές μαζύ... Ἄσε καὶ τὴν ἄλλη δουλειὰ μὲ τὸν προκομμένο τὸν ἀδελφὸ μας τὸ Γκαγιάρ ποῦ τὸν ἔχουμε θάψει ζωντανὸ μέσα στὴν κἀμαρή του... Τί νὰ γίνεταί τάχα; Ἀπὸ σήμερα τὸ πρωὶ ἔπαψε πιά ν' ἀκούγεται τόσο αὐτὸς, ὅσο κι' ὁ σκύλος του...

— Ἰσως νὰ τὸν ἐπνιξε γιὰ νὰ τὸν φά... Ἐξοῦν λυσάξει κι' οἱ δυὸ ἀπὸ τὴν πείνα καὶ τὴ δίψα δυὸ μέρες τώρα ποῦ εἶνε κλεισμένοι ἐκεῖ μέσα... Δὲν φαντάζομαι ὅμως νὰ ψόφησαν ἀκόμα... Ὁ Γκαγιάρ ἀντέχει πολὺ... Ὅταν καταλάβουμε πὼς τελειώσε λέμε πὼς πέθανε ἀπὸ κάποια ἀρρώστεια... κι' ἔτσι τὸ πρᾶγμα σκεπάεται μιὰ χαρὰ. Ἡ μάνα μας μάλιστα ἀρχισε κιάλας νὰ λέη σ' ὄλο τὸν κόσμο πὼς ὁ Γκαγιάρ εἶν' ἀρρωστος βαρειά...

— Ναί... εἶπε ἡ Πλωσκὸς. Μὰ φοβᾶμαι πὼς θ' ἀργήση ἀκόμα πολὺ νὰ πεθάνη!... Μὲ τέτοια δύναμι ποῦει, μπορεῖ νὰ βαστήξῃ καὶ μιὰ βδομάδα...

— Τί νὰ κάνομε, θὰ περιμένουμε... Τὸν θάψαμε ζωντανὸ στὴ κἀμαρὴ του, μιὰ καὶ δὲν μπορούσαμε νὰ τὸν ξεμπερδέψουμε ἀλλοιῶς...

— Ἄν δὲν τοῦ σακάτευα ἐγὼ τὰ χέρια, θὰ ἔσπαζε τὰ κάγκελλα τοῦ παραθύρου του... Τὰ εἶχε ἀρπάξει καὶ τὰ τράνταξε μὲ δύναμη, ἀλλὰ ἐγὼ, σκαρφαλωμένη καθῶς ἦμουν στὴ σκάλα, τοῦ τὰ καταπλήγωσα μὲ τὸ μπαλῶτά μου, ὡς ὅτου στὸ τέλος τὸν ἀνάγκασα νὰ τραβήξῃ μέσα. Ἐπρεπε, βλέπεις, νὰ τὸν ἀπαχολώσω ὡστὸυ νὰ καρφώσῃ ἐσὺ στὴν πόρτα τοῦ τῆ σιδερένια πλάκα ποῦ ἀγόρασες ἀπὸ τὸ γέρο Μικὸ.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμή ἀκούστηκαν ἀπὸ τὴ διεύθυνσι τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Γκαγιάρ θρῆνοι καὶ κραυγές, συγχρόνως φάνηκε στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ ἡ μητέρα τῶν κακούργων, ἀπαίσια καὶ στυγνὴ. Ἀπῶσε τὸ μακρὸ της χερὶ καὶ προσκόλλησε τὸ Νικόλα νὰ τρέξῃ κοντὰ της.

— Κατάλαβα!... εἶπε αὐτὸς στὴν Πλωσκὸς. Σίγουρα μὲ προσκαλεῖ νὰ δεῖρω τὸ μικρὸ Φραγκίσκο ποῦ σίγουρα θάκανε πάλι τὰ δικά του. Ἀνάθεμα στὸ Γκαγιάρ! Ἄν δὲν ἦταν ἐκεῖνος, αὐτὸ τὸ βρωμόπαιδο θὰ εἶχε γίνε ἑφετέρι στὶς δουλειές καὶ θὰ μᾶς βοήθαγε σὰν ἀντρας... Κάθησε ἐσὺ ἐδῶ καὶ κῦτα μήπως φανῆ ἡ γρηὰ μὲ τὴν κοπέλλα, ὡς ὅτου νὰ πεταχῶ ἐγὼ στὸ σπίτι...

Κι' ὁ Νικόλας ἔτρεξε στὸ σπίτι, ὅπου βρῆκε τὴ μικρὴ Ἀμαντίνια γονατισμένη στὴ μέση τῆς κουζίνας, νὰ ζητᾷ μὲ τὰ μάτια της πλημμυρισμένα ἀπὸ δάκρυα, ἔλειος ἀπὸ τὴ μητέρα της γιὰ τὸν ἀδελφὸ της Φραγκίσκο.

Ὁ μικρὸς Φραγκίσκος πάλι, τρομερὸς ἀπὸ τὴν ὄργη του, στεκόταν ὄρθιος σὲ μιὰ γωνιά, σαλεύοντας μὲ δὴλ του τὴ δύναμι ἕνα τσεκούρι κι' ἀποφασισμένος ν' ἀντισταθῆ μέχρις ἐσχάτων στὴν μητέρα του.

Ἀπαθὴς πάντα καὶ σιωπηλὴ ἡ χήρα, εἶδειε στὸ Νικόλα τὴν ἡμιογιμένη πόρτα τοῦ ὑπογείου καὶ τοῦ ἔγνεψε νὰ κλειθῶσ ἐκεῖ μέσα τὸ Φραγκίσκο.

— Αὐτὸ δὲν θὰ γίνῃ ποτέ! φώναξε ὁ μικρὸς, κρατώντας πάντα ὑψωμένο τὸ τσεκούρι του. Ἐσεῖς ζητᾶτε νὰ μὲ κλείσετε στὸ ὑπόγειο μαζύ μὲ τὴν Ἀμαντίνια γιὰ νὰ πεθάνουμε τῆς πείνας σὰν τὸν ἀδερφὸ μας τὸ Γκαγιάρ!

— Μάνα, γιὰ τὸ Θεό, ἀφήσε μας στὴν κἀμαρὴ μας, ὅπως καὶ χτές! εἶπε ἡ μικρὴ Ἀμαντίνια ἐνώνατος ἰκευτικά τὰ χέρια της. Μέσα στὸ ὑπόγειο εἶνε σκοτεινὰ καὶ θὰ πεθάνουμε ἀπὸ τὸ φόβο μας...

Ἡ χήρα κούταξε τὸ Νικόλα ἀνυπόμονα, σὰν νὰ τὸν μάλλωνε γιὰ τὸ δὲν εἶχε ἔκτελέσει ἀκόμα τὴ διαταγὴ της, καὶ τοῦ εἶδειε πάλι τὸ Φραγκίσκο μὲ βλέμμα ἐπιτακτικὸ.

Ὁ μικρὸς, βλέποντας διτὸ ἀδελφὸς του προχωροῦσε ἐναντίου του ἀρχισε νὰ στριφογυρίζῃ τὸ τσεκούρι του φωνάζοντας:

— Μὴ μὲ ζυγώση κανένας γιὰ τὴ χιτώμα!... Καὶ τὴν ἴδια τὴ μάνα μου ἀκόμα θὰ τὴ σκοτώσω!...

Ὅπως ἡ μητέρα του, ἔτσι κι' ὁ Νικόλας καταλάβαινε πὼς ἦταν ἀνάγκη νὰ κλειθῶσ τὰ δυὸ μικρὰ στὸ ὑπόγειο γιὰ νὰ μὴ μπορέσουν νὰ βοηθήσουν τὸ Γκαγιάρ, τὴν ὥρα ποῦ θάφρευαν γιὰ τὸ Παρίσι γιὰ νὰ ληστέψουν καὶ νὰ σκοτώσουν μαζύ μὲ τὸν Κοκκινόχηρ καὶ τὸν Τριγλάχη τὴ γρηὰ μεοίτρα τῶν κοσμημάτων, τὴν κυρὰ Ματιέ. Ἐπίσης δὲν ἤθελαν νὰ ἰδοῦν τὰ παιδιὰ τῆς σκηνῆς ποῦ θὰ ἔπακολοῦθοσαν σὲ λίγο ἐκεῖ, γιὰ τὸ ἀπὸ τὸ παράθυρό τους φαίνονταν τὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ, στὸ ὁποῖο θάπνιγαν τὴ Μαριάνη. Ὡστόσο ὁ Νικόλας, ποῦ, παρ' ὅλη τὴν ἐγκληματικότητά του, ἦταν κατὰ βάθος ἀνανόρος, δίσταζε νὰ πλησιάσῃ τὸν μικρὸ Φραγκίσκο ἀπὸ φόβο μήπως τὸν χτυπήσῃ.

Βλέποντας τὸν διαταγῆ του αὐτόν, ἡ χήρα ἔσπρωξε τὸ Νικόλα πρὸς τὸ μέρος τοῦ Φραγκίσκου. Ἀλλὰ ἐκεῖνος τραβήχτηκε ἀμέσως πίσω λέγοντας:

— Κι' ἂν μὲ πληγώσῃ, μάνα, τί θὰ γίνῃ τότε;... Ἐῆρεις καλὰ διτὰ χέρια μου θὰ μοῦ χρειαστοῦν σὲ λίγο κι' ἐγὼ πονᾶ ἀκόμα ἀπὸ τὸ χτύπημα ποῦ μοῦ κατάφερε ὁ Γκαγιάρ...

Ἡ χήρα σήκωσε τοὺς ὤμους της περιφρονητικά κι' ἔκανε ἕνα βῆμα πρὸς τὸ Φραγκίσκο.

— Μὴ ζυγώσης μάνα! φώναξε ὁ μικρὸς ἔξαλλος. Γιὰ τὸ ἀλλοιῶς θὰ πληρώσῃς τώρα ἀμέσως ἀκριβὰ ὅσα τραβήξαμε ἀπὸ σένα ἡ Ἀμαντίνια κι' ἐγὼ...

— Φραγκίσκο! Ἀφήσε τους καλύτερα νὰ μᾶς κλειθῶσουν στὸ ὑπόγειο! Γιὰ τὸ Θεό, μὴ χτυπήσῃ τὴ μάνα! φώναξε ἡ Ἀμαντίνια φοβισμένη. Ἐξαφνα, τὴ στιγμή ἐκεῖνη, τὰ

— Καὶ τὴν ἴδια τὴ μάνα μου ἀκόμα θὰ σκοτώσω!...

μάτια του Νικόλα έπεσαν σ' ένα μεγάλο πάπλωμα, άκουμπιμένο σέ μιá καρέκλα. Μέ μιá γρήγορη κίνηση, τó άρπαξε, τó ξεδίπλωσε και τó πέταξε μέ τέχνη άπάνω στόν μικρό Φραγκίσκο, ούτως ώστε να τόν τυλίξη όλόκληρο. Άμέσως τότε ó Νικόλας άρμισε έναντιόν του, τόν σήκωσε μαζί μέ τó πάπλωμα στά χέρια του και τόν κατέβασε γρήγορα-γρήγορα στή ύπόγειο, βοηθούμενος από τή μητέρα του.

Ή Άμαυτίνα βλέποντας τήν τύχη τού άδελφού της σηκώθηκε μέ μιás και παρ' όλο τόν άπερίγραπτο φόβο της έσπευσε νά κατεβή κι' έκεινή στή ύπόγειο. Σέ λίγο ó Νικόλας κι' ή μητέρα του ανέβηκαν άπάνω και διπλοκλείδωσαν πίσω τους τήν πόρτα τού ύπογείου.

— Ποιός είναι ή άφορμή πού αúτá τá παιδιá έγιναν έχθροί μας; φώναξε ó Νικόλας. Ποιός άλλος από τόν Γκαγιάρ;
— Από σήμερα τó πρωί δέν άκούγεται πειά τίποτε στήν κáμαρή του, ειπέ ή χήρα κατσουφιάζοντας κι' ανατριχιάζοντας χωρίς νά θέλη. Τίποτε πειά...

— Αυτό σημαίνει, μάνα, ειπέ ó Νικόλας άσυγκίνητος, ότι καλά έκαμες κ' ειπες στό γέρο Φερό, τόν ψαρά από τó Άσνιέρ δτι ó Γκαγιάρ εινε άρρωστος βαρεία. Έτσι ó θάνατός του έσ' άφανή πολύ φυσικός...

— Ή χήρα έμεινε μερικές στιγμές σιωπηλή κι' έπειτα σάν νάθελε νά διώξη κάποια δδυνήρη σκέψη, ειπέ:

— Καλά, άκόμα δέν φάνηκε ή γρηά μέ τήν κοπέλλα...

— Ο Νικόλας δέν πρόφτασε ν' άπαντίηση, γιατί τήν ίδια στιγμή άκούστηκε άπ' έξώ ή φωνή τής Πλωσκοúς πού έλεγε:

— Νικόλα Ι., Νικόλα Ι., Έλα Ι., Έρχονται Ι., Έρχονται ή γρηά μέ τήν κοπέλλα Ι., Φάνηκαν άπέναντι στήν όχηση...

— Μάνα, έλα και σ' μαζί Ι., ειπέ ó Νικόλας, τρέχοντας έξω...

Ή χήρα έρριξε ένα σάλι στούς όμους της κι' άκολούθησε τó γιού της. Μά καθώς άπομακρυνόταν άπ' τó σπίτι της, γύρισε τó κεφάλι της πίσω κι' έρριξε ένα βλέμμα στό παράθυρο τού Γκαγιάρ. Δάγκασε άμέσως τά χείλη της και μουρμούρισε, άνατριχιάζοντας πάλι:

— Τά ήθελε και τά έπαθε... Δέν τού φταίει κανείς...

— Κúτταξέ τες, Νικόλα, άπέναντι! φώναξε ή Πλωσκοú, δείχνοντας στόν άδελφό της στήν άντικρυνή όχηση τή Σεραφίνα και τή Μαριάνθη, ή όποιες κατέβαιναν ένα μο-οπάτι.

— Μή βιάζεσαι! τής άπάντησε ó Νικόλας. Άφησέ τες πρώτα νά μάς γνεψουν νά πάμε νά τις πάρουμε...

— Κúττα τή μικρή πóσο χαρούμενη τρέχει... Φαίνεται πώς δέν ξέρει ή δυστυχισμένη τήν τύχη πού τήν περιμένει...

— Λοιπόν, ξέρεις, Πλωσκοú, τί πρέπει νά κάνουμε... Έγώ θά πάρω, τή γρηά μαζί μέ τήν κοπέλλα μέσα στή βάρκα μέ τόν τρύπιο πάτο... Έσύ θά μ' άκολουθήσεις από πολύ κοντά μέ τήν άλλη βάρκα... Πρόσεχε όμως μήν άπομακρυνθής γιά ά μπόρεσά νά βρεθώ μ' ένα πήδημα στή βάρκα σου, όταν θά τραβήξω τή σανίδα και θά βουλιάξω ή δική μου... Ξέρω βέβαια καλά κολόμε... Άλλά άν δέν προφτάσω νά πηδήξω στή βάρκα σου, ύπάρχει φόβος ν' άρπαχτούνη ή δού γυναίκες από τά ρούχα μου και νά μέ τραβήξουν μαζί τους στόν πάτο...

— Ή γρηά μάς γνέφει μέ τó μαντήλι της! ειπέ ή Πλωσκοú. Έλάτε, πάμε Ι...

— Έμας γρήγορα, μάνα, στή βάρκα μου γιά νά μήν ύποψιαστούν τίποτε... ειπέ ó Νικόλας. Έσύ, Πλωσκοú, πήδηξε στήν άλλη βάρκα και τράβξ κουπί μέ τήν καρδιά σου... Πάρε κι' αυτό τó γάντιο κι' έχε τον κοντά σου... Μπορεί νά σου χρειαστή... πρόσθεσε ó κακούργος, πετώντας στή βάρκα τής Πλωσκοúς μιάν άρπάγη πού κατέληγε σ' ένα μυτερό άγκίστρι.

Σέ λίγες στιγμές, ή δού βάρκες έρχαν πλησιάζει στήν άντικρυνή όχηση, όπου περιέμεναν ή Σεραφίνα κι' ή Μαριάνθη. Ένώ ó Νικόλας έδενε τή βάρκα του σ' ένα πάσσαλο μηχανήμον στήν άμμο, πλησίασε τó Νικόλα και τού ειπέ μέ σιγανή φωνή:

— Νά πής στή μικρή δτι ή κυρία Γεωργία μάς περιμένει στό νησί...

Και, μέ δυνατή φωνή, ούτως ώστε ν' άκουστή από τή Μαριάνθη, έπρόσθεσε:

— Άργήσαμε λίγο... Έ, παλληκάρι μου;
— Ναι, κυρά, άργήσατε... άπάντησε ó Νικόλας. Κ' ή κυρία Γεωργία όλο ρωτάει και ξαναρωτάει γιά σάς...

— Βλέπεις κόρη μου, ή κυρία Γεωργία μάς περιμένει

ειπέ ή Σεραφίνα γυρίζοντας πρós τή Μαριάνθη, ή όποια, παρ' όλη τήν έμπιστοσύνη της, έννοιασε κάποια άόριστη δυσπιστία, μόλις άντίκρουσε τ' άπαίσια πρόσωπα τής χήρας, τής Πλωσκοúς, και τού Νικόλα.

Τó όνομα όμως τής κυρίας Γεωργίας τής έδωσε θάρρος και ειπέ:

— Κι' έγώ άνυπομονά νά ξαναϊδθώ τήν κυρία Γεωργία. Εύτυχώς, ή άπόστασι πού μάς χωρίζει εινε πειύ λίγη...

— Πόσο θά χαρή όταν σ' ξαναϊδθώ! ειπέ ή κυρά Σεραφίνα.

Και άπευθυνομένη πρós τόν Νικόλα, τού ειπέ:

— Έλα, παλληκάρι μου, φέρε πιό κοντά τή βάρκα σου γιά νά μπούμε μέσα...

Συγχρόνως όμως, μέ σιγανή φωνή τού ψιθύρισε:

— Ή μικρή πρέπει νά πνιγη χωρίς άλλο. Άν άνέβη πάλι στήν επιφάνεια τού νερού, νά τή ξαναβουτιάξετε...

— Μή σέ μέλει Ι., Μή φοβάσαι τίποτε Ι., Μονάχα, όταν σ'ο γνέψω, δόσε μου τó χέρι σου... Ή μικρή θά πάη στόν πάτο εύκολα... Όλα εινε κανονισμένα μιá χαρά... άποκρίθηκε ó Νικόλας.

Και μέ θηριώδη άπάθεια, χωρίς ή καρδιά του νά συκινηθθ ή καθόλου από τήν καλλονή τής Μαριάνθης, άπλωσε πρós αύτήν τó χέρι του.

— Ή νέα στηρίχτηκε έλαφρά σ' αυτό και μπήκε στή βάρκα,

— Έλα και τού λόγου σου, κυρά, ειπέ ó Νικόλας στή Σεραφίνα, άπλώνοντας και πρós αύτήν τó χέρι του.

Άλλά ή οικονομός τού Ζάκ Φερνύ ειπέ από προαίσθησι ειπέ από δυσπιστία, ή και άπλώς από φόβο μήπως δέν προφτάση νά πηδήξη έγκαίρως από τή μιá βάρκα στήν άλλη, ειπέ στό Νικόλα, όπισθοχωρώντας

— Άφησε. Έγώ θά μωύ στήν άλλη βάρκα γιά νά μήν βαρένομε κ' όί τρεις...

Και μπήκε στή βάρκα τής Πλωσκοúς.

— Όπως άγαπάς, άπάντησε ó Νικόλας, αλλάζοντας ένα βλέμμα συνενόσησως μέ τήν άδελφή του.

Και μέ τήν άκρη τού κουπιού του, έσπρωξε μέ δύνσμι τή βάρκα του από τήν όχηση. Τό ίδιο έκαμε κ' ή άδελφή του.

Ή χήρα, ή όποια άπόμεινε μόνη τώρα στήν όχηση, άκίνητη και άδιάφορη πρós τή σκηνή αύτή, ειχε προσηλώσει τó βλέμμα της στό παράθυρο τού Γκαγιάρ πού φαινόταν στό άντικρυνό νησάκι.

Έν τώ μεταξύ, ή δού βάρκες, άπ' τίς όποιες ή μιá έφερε τó Νικόλα και τή Μαριάνθη, ή άλλή τήν Πλωσκοú και τήν Σεραφίνα, ειχαν άπομακρυνθθ πειά από τήν όχηση.

Δ.

Η ΛΥΚΑΙΝΑ

Πρην διηγηθούμε στόν άναγνώστη τή λύσι τού δράματος πού έλαβε χώραν μέσα στή βάρκα τού Νικόλα θά ξαναγυρίσομε στή φυλακή τού Άγιου Λαζάρου.

Λίγα λεπτά μετά τήν άπόλυσι τής Κελαϊδίστρας, άπέλυθη και ή Λύκαινα. Χάρις τής μεσιτεία τής κ. Άρμαν, ή όποια θέλησε νά τήν άνταμείψη γ' ή τήνκαλη διαγωγή της τών τελευταίων ήμερών, χάρισθηκαν στήν έρωμένη τού Γκαγιάρ ή λίγες ήμέρες τής φυλακισέως πού τής άπόμειναν άκόμα.

Μόλις βγήκε από τή φυλακή ή Λύκαινα, έζήτησε νά ιδθ τόν αγαπημένο της. Μέ τήν άπόφασι αύτή τράβηξε γιά τó νησί τού Χαλαστή κι' έφτασε στήν όχηση πού βρισκόταν άπέναντι σ' αυτό ένα τέταρτο πρην φθάσουν εκεί ή Μαριάνθη κ' ή Σεραφίνα.

Στήν όχηση αύτή έμεινε κάποιος ψαράς, ó γέρο Φερό, τόν όποτον χρησιμοποιούσε συχνά γιά νά τήν πεονάη άπέναντι.

Ή Λύκαινα τόν βρήκε νά έπισκευάζη τά δίχτυα του καθισμένου μπρός στήν πόρτα τής καλύβας του.

— Τή βάρκα σου, γέρο Φερό Ι., Γρήγορα! τού φώναξε.

— Καλώς τήν κοπέλλα Ι., τής άπάντησε ó ψαράς. Τί έγινες τόσοον καιρό; Που ήσουν;...

— Τή βάρκα σου Ι., Γρήγορα... μέ πέρασες στό νησί.

— Ό Ι, είσαι άτυχη σήμερα κοπέλλα μου...

— Γιατί;

— Γιατί τή βάρκα τήν έχει πάρει ó ψυχογυιός μου και πήγε στούς άγώνες κωπηλασίας.

— Τί δυστήχημα Ι, μουρμούρισε ή Λύκαινα, χτυπώντας τó πόδι της καταγής. Και τώρα τί θά γίνει; (Άκολουθεί

Ή μικρή πρέπει νά πνιγη, χωρίς άλλο.